

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 5ης Ιουνίου 1992 *

Στην υπόθεση T-26/90,

Società finanziaria siderurgica Finsider SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, εγκατεστημένη στη Ρώμη, εκπροσωπούμενη από τον G. Greco, δικηγόρο στο Corte di Cassazione της Ιταλικής Δημοκρατίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο N. Schaeffer, 21, avenue de la Porte-Neuve,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον G. Campogrande, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 21ης Μαρτίου 1990, περί επιβολής στην προσφεύγουσα προστίμου για υπέρβαση ποσοστώσεων κατ' εφαρμογή του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kirschner, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung,

λαμβάνοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 4ης Δεκεμβρίου 1991,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Απόφαση

Το ιστορικό της προσφυγής

- 1 Το σύστημα επιτηρήσεως και ποσοστάσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα θεσπίστηκε την 1η Οκτωβρίου 1980, κατ' εφαρμογή του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, με την απόφαση 2794/80/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 31ης Οκτωβρίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 013/010, σ. 50 επ.). Παρατάθηκε για τα έτη 1986 και 1987 με την απόφαση 3485/85/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 1985 (ΕΕ L 340, σ. 5 επ., στο εξής: απόφαση 3485/85) και, για τους πρώτους έξι μήνες του έτους 1988, με την απόφαση 194/88/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 6ης Φεβρουαρίου 1988 (ΕΕ L 25, σ. 1 επ., στο εξής: απόφαση 194/88). Τόσο το άρθρο 5 της αποφάσεως 3485/85, όσο και το άρθρο 5 της αποφάσεως 194/88, επιφόρτιζε την Επιτροπή με τον καθορισμό ανά τρίμηνο για κάθε επιχείρηση των ποσοστάσεων παραγωγής και του τμήματος των ποσοστάσεων αυτών που είναι δυνατό να διατεθεί στην κοινή αγορά. Αμφότερες οι αποφάσεις προέβλεπαν, με το άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, τη δυνατότητα της Επιτροπής να επιτρέπει στις επιχειρήσεις, υπό ορισμένους όρους, να χρησιμοποιούν προκαταβολικά τις ποσοστάσεις του επομένου τριμήνου.

- 2 Οι αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως 194/88 επισήμαιναν ότι, για τα προϊόντα των κατηγοριών Ια και Ιβ, η Επιτροπή θεωρούσε αναγκαίο υπό τις επικρατούσες την εποχή εκείνη συνθήκες να ελευθερωθεί η αγορά μετά τις 30 Ιουνίου 1988.

- 3 Εξάλλου, η απόφαση 1433/87/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 20ής Μαΐου 1987 (ΕΕ L 136, σ. 37 επ., στο εξής: απόφαση 1433/87), εκδοθείσα κατ' εφαρμογή του άρθρου 18 της αποφάσεως 3485/85, επέτρεψε στις επιχειρήσεις, υπό ορισμένους όρους, να προσαρμόζουν κάθε τρίμηνο, για ορισμένη κατηγορία προϊόντων, τη σχέση I: P — δηλαδή τη σχέση μεταξύ του τμήματος των ποσοστάσεων παραγωγής που προορίζεται για παράδοση στην κοινή αγορά (στο εξής: ποσόστωση παραδόσεως) και των ποσοστάσεων παραγωγής — μετατρέποντας σύμφωνα με τη σχέση I: 0,85 τμήμα των ποσοστάσεων παραγωγής σε ποσοστάσεις παραδόσεως. Αυτή η ευχέρεια προσαρμογής παραχωρήθηκε και με το άρθρο 17 της αποφάσεως 194/88.

- 4 Στις 6 Απριλίου 1988, η ένωση παραγωγών σιδήρου και χάλυβα Eurofer — στην οποία ανήκει η προσφεύγουσα — πληροφόρησε τα μέλη της με τηλετύπημα ότι είχε μάθει, κατόπιν τηλεφωνικής συνδιαλέξεως με προϊστάμενο τμήματος της ΓΔ ΙΙΙ της Επιτροπής, ότι δεν θα επετρέπετο η χρησιμοποίηση προκαταβολικά των ποσοστώσεων του τρίτου για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988, δεδομένου ότι το σύστημα ποσοτώσεων θα έπαυε να ισχύει στις 30 Ιουνίου 1988.
- 5 Με έγγραφο της 31ης Μαΐου 1988, η Επιτροπή κοινοποίησε στην προσφεύγουσα τις ποσοστώσεις της για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988, που είχαν καθοριστεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 5 της αποφάσεως 194/88.
- 6 Με αποφάσεις, κοινοποιηθείσες στις 30 Μαΐου 1988 και 12 Οκτωβρίου 1988, η Επιτροπή επέφερε διαδοχικές διορθώσεις στις ποσοστώσεις που είχαν καθοριστεί για την προσφεύγουσα ώστε να ληφθεί υπόψη η εφαρμογή των άρθρων 17 και 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 194/88. Με έγγραφο της 24ης Ιουνίου 1988, η Επιτροπή επέτρεψε, εξάλλου, τη χρησιμοποίηση προκαταβολικά κατά το πρώτο τρίμηνο του έτους 1988 των ποσοστώσεων του δευτέρου τριμήνου του ίδιου έτους, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της αποφάσεως 194/88.
- 7 Με επιστολή της 9ης Ιουνίου 1988, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να μπορέσει να χρησιμοποιήσει προκαταβολικά κατά το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988 ποσοστό, κατ' ανώτατο όριο, 20 % των ποσοστώσεών της του τρίτου τριμήνου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της αποφάσεως 194/88.
- 8 Στις 24 Ιουνίου 1988, η Επιτροπή πρότεινε στο Συμβούλιο τη λήξη του συστήματος ποσοστώσεων κατ' εφαρμογή του άρθρου 58, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Δεν επιτεύχθηκε η απαιτούμενη από την εν λόγω διάταξη ομόφωνη απόφαση του Συμβουλίου για την έκδοση αντίθετης αποφάσεως.
- 9 Κατά συνέπεια, στις 30 Ιουνίου 1988, έληξε το καθεστώς των ποσοστώσεων.

- 10 Με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1988, 33/86, 44/86, 110/86, 226/86 και 285/86, Stahlwerke Peine-Salzgitter και Hoogovens Groep κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 4309, στο εξής: απόφαση της 14ης Ιουλίου 1988), το Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 5 της αποφάσεως 3485/85, « καθόσον δεν επιτρέπει τον καθορισμό ποσοστώσεων παραδόσεως επί βάσεως την οποία η Επιτροπή θεωρεί δίκαιη για τις επιχειρήσεις εκείνες των οποίων η σχέση μεταξύ ποσοστώσεως παραγωγής και ποσοστώσεως παραδόσεως είναι αισθητά κατώτερη από τον κοινοτικό μέσο όρο ». Το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η εν λόγω διάταξη θεσπίστηκε κατά κατάχρηση εξουσίας.
- 11 Με έγγραφο της 2ας Αυγούστου 1988, προϊστάμενος τμήματος της ΓΔ ΙΙΙ, σε απάντηση της επιστολής της Finsider της 9ης Ιουνίου 1988, επισήμανε τα εξής:
- « Επιθυμούμε να σας πληροφορήσουμε ότι το εν λόγω άρθρο (11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της αποφάσεως 194/88) επιτρέπει τη χρησιμοποίηση ποσοστώσεων προκαταβολικά: αυτό προϋποθέτει την παραχώρηση ποσοστώσεων για τα επόμενα τρίμηνα. Εφόσον το σύστημα ποσοστώσεων δεν ισχύει πλέον από το τέλος Ιουνίου, το άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, δεν έχει πλέον εφαρμογή. »
- 12 Με επιστολή της 20ής Σεπτεμβρίου 1988, η προσφεύγουσα εξέφρασε σοβαρές επιφυλάξεις έναντι του εγγράφου της 2ας Αυγούστου 1988, τονίζοντας ότι η αιτηθείσα χρησιμοποίηση ποσοστώσεων προκαταβολικά ήταν σύμφωνη με τον εποχικό χαρακτήρα της οικείας αγοράς, που μέχρι τότε είχε πάντοτε αναγνωριστεί από την Επιτροπή. Κατέληξε ότι δεν μπορούσε να αντιληφθεί τη μη λήψη υπόψη της εν λόγω εξελίξεως, που είχε χαρακτηρίσει τις παραδόσεις της κατά τη διάρκεια των προηγούμενων ετών — επιδεινώνοντας το σύστημα ποσοστώσεων — ακριβώς τη στιγμή που ελευθερώνταν η αγορά.
- 13 Με έγγραφο της 23ης Φεβρουαρίου 1989, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι είχε κινήσει κατ' αυτής, βάσει του άρθρου 36 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, διαδικασία επιβολής κυρώσεων για πραγματοποιηθείσες υπερβάσεις ποσοστώσεων, κατά παράβαση του συστήματος ποσοστώσεων, κατά τη διάρκεια του δευτέρου τριμήνου του έτους 1988.

- 14 Κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως με τους εκπροσώπους της Επιτροπής, που έλαβε χώρα στις 3 Μαρτίου 1989, οι εκπρόσωποι της προσφεύγουσας μπόρεσαν να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους επί των προβαλλομένων υπερβάσεων ποσοστώσεων.
- 15 Με επιστολή της 15ης Μαρτίου 1989, η προσφεύγουσα προσήψε στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη ούτε τις αιτηθείσες χρησιμοποιήσεις προκαταβολικά ποσοστώσεων για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988 ούτε τη δύσκολη κατάσταση στην οποία βρέθηκε η Finsider, κατόπιν της εισαγωγής του συστήματος μετατροπής των ποσοστώσεων παραγωγής σε ποσοστώσεις παραδόσεως, το οποίο προβλέπει το άρθρο 17 της αποφάσεως 194/88.
- 16 Κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως με τους εκπροσώπους της Επιτροπής, που έλαβε χώρα στις 24 Μαΐου 1989, τα εν λόγω επιχειρήματα προβλήθηκαν εκ νέου και αναπτύχθηκαν. Εκπρόσωπος της προσφεύγουσας ζήτησε τότε ρητώς από την Επιτροπή να προσκομίσει όλα τα στοιχεία και όλους τους λογαριασμούς βάσει των οποίων είχαν υπολογισθεί οι φερόμενες υπερβάσεις.
- 17 Με έγγραφο της 5ης Ιουνίου 1989, η Επιτροπή κοινοποίησε στην προσφεύγουσα την απόφασή της να της παραχωρήσει συμπληρωματικές ποσοστώσεις κατ' εφαρμογή του άρθρου 7 της αποφάσεως 194/88 για το πρώτο και δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988.
- 18 Με επιστολή της 12ης Ιουνίου 1989, η προσφεύγουσα προσκόμισε στην Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεώς της, τα στοιχεία που αφορούσαν τη « σχετικότητα Italsider » στην κοινή αγορά. Τα εν λόγω στοιχεία έδειχναν ότι η προσφεύγουσα είχε υποστεί σημαντική απώλεια σχετικότητας μεταξύ του έτους 1986 και του τρίτου τριμήνου του έτους 1988.
- 19 Με απόφαση της 14ης Ιουνίου 1989, 218/87 και 223/87, 72/88 και 92/88, Hoogovens Groep και Federacciai κατά Επιτροπής (Συλλογή 1989, σ. 1711, στο εξής: απόφαση

της 14ης Ιουνίου 1989), το Δικαστήριο ακύρωσε, κατόπιν αιτήσεως μόνον της εταιρίας Hoogovens Groep BV, το άρθρο 5 της αποφάσεως 194/88 και, κατόπιν αιτήσεως της τελευταίας αυτής εταιρίας και της Federacciai — ενώσεως παραγωγών σιδήρου και χάλυβα στην οποία έχει προσχωρήσει η προσφεύγουσα —, την απόφαση 1433/87 που αποτέλεσε το άρθρο 17 της αποφάσεως 194/88, καθόσον οι εν λόγω διατάξεις δεν ανταποκρίνονται, κατά τη νομολογία της ίδιας της Επιτροπής, στην ανάγκη διασφάλισης ευλόγου κατανομής των ποσοστώσεων.

- 20 Με έγγραφο της 19ης Ιουνίου 1989, η Επιτροπή κοινοποίησε στην προσφεύγουσα τα πρακτικά των συνεδριάσεων της 3ης Μαρτίου και 24ης Μαΐου 1989.
- 21 Με επιστολή της 14ης Ιουλίου 1989, οι υπερασπιζόμενοι τα συμφέροντα της Assider — ενώσεως στην οποία ανήκει η προσφεύγουσα — ζήτησαν να συναντήσουν την Επιτροπή για να πληροφορηθούν κατά ποιά μέθοδο και σε ποιο βαθμό η τελευταία είχε την πρόθεση να αποζημιώσει τη Finsider για τις απώλειες που προέκυψαν από το ακυρωθέν με την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουνίου 1989 σύστημα μετατροπής ποσοστώσεων, τις οποίες η προσφεύγουσα υπολόγιζε σε πλέον των 25 000 τόνων ανά τρίμηνο.
- 22 Με επιστολή της 1ης Αυγούστου 1989, η προσφεύγουσα επέσυρε την προσοχή της Επιτροπής επί των συνεπειών της αποφάσεως της 14ης Ιουνίου 1989, ζητώντας της να « επανεξετάσει τις ποσοστώσεις που “ θα ανήκαν στην εταιρία μας ” ελλείψει της ακυρωθείσας αποφάσεως ».
- 23 Με έγγραφο της 10ης Αυγούστου 1989, η Επιτροπή απάντησε στην επιστολή της προσφεύγουσας της 14ης Ιουλίου 1989 ότι δεν αντιλαμβάνετο πώς η απώλεια που υπέστη η Finsider λόγω της εφαρμογής του άρθρου 17 της αποφάσεως 194/88 μπορούσε να υπολογιστεί σε 25 000 τόνους. Επέσυρε την προσοχή της προσφεύγουσας στο γεγονός ότι, κατά την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1988, στην οποία αναφέρεται η απόφαση της 14ης Ιουνίου 1989, όφειλε να πραγματοποιήσει, για διαρθρωτικούς λόγους, διόρθωση της σχέσεως I: P από την 1η Ιανουαρίου 1986 και ότι η εν λόγω διόρθωση είχε επιφέρει για τη Finsider πολύ σημαντικότερη μείωση των παραδόσεών της στην κοινή αγορά.

- 24 Με επιστολή της 8ης Σεπτεμβρίου 1989, η Assider διευκρίνισε ότι η απώλεια πλέον των 25 000 τόνων ανά τρίμηνο που υπέστη ο όμιλος Finsider αφορούσε την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1987 μέχρι 30ής Ιουνίου 1988, η οποία και μόνον είχε αποτελέσει το αντικείμενο της αποφάσεως της 14ης Ιουνίου 1989. Η διόρθωση της σχέσεως I: P από την 1η Ιανουαρίου 1986, περί της οποίας η απόφαση της 14ης Ιουλίου 1988, δεν μπορούσε να αντισταχθεί στην προσφεύγουσα διότι δεν ήταν διάδικος στις διαδικασίες που οδήγησαν σ' αυτή την ακυρωτική απόφαση για τυπικές πλημμέλειες.
- 25 Με έγγραφο της 7ης Δεκεμβρίου 1989, η Επιτροπή επισήμανε στην προσφεύγουσα ότι τα εγερθέντα με τις επιστολές της 14ης Ιουλίου και 8ης Σεπτεμβρίου 1989 ζητήματα συνδέονταν στην πραγματικότητα με τις υπερβάσεις ποσοστάσεων που διέπραξε η Finsider το 1988 και ότι μελετούσε τις συνέπειες των αποφάσεων του Δικαστηρίου. Η Επιτροπή δήλωσε ότι είναι έτοιμη να συζητήσει με τους εκπροσώπους της Finsider την αντιμετωπιζόμενη συνολική λύση, κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως ορισθησόμενης κατά τη διάρκεια του Ιανουαρίου 1990.
- 26 Στις 24 Ιανουαρίου 1990, έλαβε χώρα στις Βρυξέλλες συνεδρίαση χαρακτηρισθείσα « μη τυπική » από τους διαδίκους, στην οποία μετέσχαν εκπρόσωποι της προσφεύγουσας και της Επιτροπής.
- 27 Με επιστολή της 7ης Φεβρουαρίου 1990, η προσφεύγουσα δήλωσε ότι, κατ' αυτήν, ήταν πολύ περιοριστικό να θεωρηθεί το ζήτημα των συνεπειών της αποφάσεως της 14ης Ιουνίου 1989 ως συνδεδεμένο αποκλειστικά με τις υπερβάσεις ποσοστάσεων που, κατά τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, πραγματοποίησε κατά το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988. Κατά την προσφεύγουσα, οι εν λόγω φερόμενες υπερβάσεις — των οποίων κατηγορηματικά αρνείται την ύπαρξη — θα μπορούσαν να αποτελέσουν το πολύ διεύρυνση του προβλήματος ώστε να επιτευχθεί συμφωνία με την Επιτροπή και να αποφευχθεί έτσι νέα διαφορά. Το πρόβλημα της εκτελέσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως είναι, εν πάση περιπτώσει, πιο εκτεταμένο και αφορά όχι μόνο το πρώτο εξάμηνο του έτους 1988, αλλά όλο το έτος 1987. Κατέληξε ότι, σ' αυτό το πλαίσιο, συμφωνούσε με την πρόταση πραγματοποιήσεως συνεδριάσεως περί της οποίας το έγγραφο της 7ης Δεκεμβρίου 1989.

- 28 Με επιστολή της 5ης Μαρτίου 1990, η προσφεύγουσα ζήτησε εκ νέου τον προσδιορισμό ημερομηνίας συνεδριάσεως των εκπροσώπων της και των εκπροσώπων της Επιτροπής.
- 29 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 7ης Μαρτίου 1990, γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι είχε συμβουλευθεί τη Νομική της Υπηρεσία και ότι η τελευταία συμμερίζεται την εκφρασθείσα στο έγγραφο της 10ης Αυγούστου 1989 γνώμη. Διευκρίνισε, επιπλέον, ότι οι αρμόδιες υπηρεσίες είχαν ήδη πραγματοποιήσει επαφές με τους υπευθύνους της προσφεύγουσας για τα προβληθέντα προβλήματα και ότι δεν ήταν, επομένως, ούτε αναγκαίο ούτε επωφελές να επαναληφθεί το ίδιο θέμα.
- 30 Με επιστολή της 20ής Μαρτίου 1990 η προσφεύγουσα ανέφερε τη δυνατότητα προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου για να επιτύχει την αποκατάσταση των ζημιών που υπέστη.
- 31 Η Επιτροπή, με έγγραφο της 28ης Μαρτίου 1990, που περιήλθε στην προσφεύγουσα στις 11 Απριλίου, της επέδωσε την απόφασή της 21ης Μαρτίου 1990 περί επιβολής προστίμου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, για υπέρβαση των ποσοστώσεων της κατά το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988 όσον αφορά τις κατηγορίες προϊόντων Ια και Ιβ. Το εν λόγω πρόστιμο ορίστηκε σε 2 153 550 ECU, ήτοι 18,75 ECU ανά τόνο υπερέβασως.

Η διαδικασία

- 32 Υπ' αυτές τις συνθήκες, η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Μαΐου 1990, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 33 Με έγγραφο του γραμματέα της 27ης Σεπτεμβρίου 1991, η Επιτροπή κλήθηκε να απαντήσει στα τεθέντα από το Πρωτοδικείο ερωτήματα.

- 34 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Οκτωβρίου 1991, η Επιτροπή απάντησε στα ερωτήματα που της είχαν τεθεί από το Πρωτοδικείο.
- 35 Ενόψει των δοθεισών σ' αυτά τα ερωτήματα απαντήσεων και κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 36 Το Πρωτοδικείο άκουσε τις αγορεύσεις και τις απαντήσεις στα ερωτήματα του Πρωτοδικείου των διαδικών κατά τη συνεδρίαση της 4ης Δεκεμβρίου 1991 ενώπιον του Πρωτοδικείου, συγκεκριμένου από τους D. A. O. Edward, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas, K. Lenaerts, H. Kirschner και R. Schintgen, δικαστές.
- 37 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο δικαστής D. A. O. Edward δεν μπόρεσε να συμμετάσχει στη διάσκεψη για την παρούσα υπόθεση, κατόπιν αναλήψεως, στις 10 Μαρτίου 1992, καθηκόντων δικαστή στο Δικαστήριο. Λόγω αυτού του καλύματος, προέκυψε άρτιος αριθμός των διασκεπτομένων για την έκδοση της αποφάσεως δικαστών.
- 38 Το άρθρο 18 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΚΑΧ, που εφαρμόζεται στο Πρωτοδικείο βάσει του άρθρου 44 του ίδιου αυτού οργανισμού, ορίζει ότι το Πρωτοδικείο συνεδριάζει εγκύρως μόνο με περιττό αριθμό δικαστών και ότι οι διασκέψεις των τμημάτων είναι έγκυρες μόνον όταν οι αποφάσεις λαμβάνονται από τρεις δικαστές. Κατά συνέπεια, το άρθρο 32, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι, όταν προκύπτει άρτιος αριθμός δικαστών, απέχει των διασκέψεων ο νεότερος, κατά την έννοια του άρθρου 6.
- 39 Κατά συνέπεια, η παρούσα απόφαση εκδόθηκε κατόπιν διασκέψεως τριών δικαστών, των οποίων φέρει τις υπογραφές.

40 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- ως μέσο αποδείξεως: να διατάξει α) την επίδειξη των υπολογισμών βάσει των οποίων εφαρμόστηκε το προσβαλλόμενο πρόστιμο καθώς και β) το έγγραφο του F. στο γραφείο του Najes, σχετικό με τη γνώμη περί της εφαρμογής του συστήματος χρησιμοποίησεως προκαταβολικά ποσοστάσεων κατά τη διάρκεια του τετάρτου τριμήνου 1987·
- επί της ουσίας: να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση της Επιτροπής της 21ης Μαρτίου 1990, συμπεριλαμβανομένης της ενεδεχομένης αρνήσεως (σιωπής) να επιτραπεί η αιτηθείσα χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστάσεων κατά το δεύτερο τρίμηνο του 1988·
- επικουρικώς: να μεταρρυθμίσει την προσβαλλομένη απόφαση μειώνοντας καταλλήλως και κατά δίκαιη κρίση το ποσό (σε τόνους) των φερομένων υπερβάσεων και μειώνοντας, κατά συνέπεια, το πρόστιμο·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει ως απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως περί επιβολής προστίμου, ως ερειδομένης στο άρθρο 5 της αποφάσεως 184/88·
- να απορρίψει κάθε παραδεκτό αίτημα ως αβάσιμο·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

- 41 Η προσφεύγουσα επικαλείται, στην ουσία, τρεις λόγους προς στήριξη της προσφυγής της ακυρώσεως. Ως *πρώτο λόγο ακυρώσεως*, η προσφεύγουσα επικαλείται ότι η διαπιστωθείσα από την Επιτροπή υπέρβαση ποσοστώσεων στερείται νομικής βάσεως. Κατά την προσφεύγουσα, το Δικαστήριο ακύρωσε αναδρομικά, με την απόφαση της 14ης Ιουνίου 1989, το σύστημα καθορισμού ποσοστώσεων για την εξεταζόμενη περίοδο χωρίς η Επιτροπή να έχει αντικαταστήσει την ακυρωθείσα απόφαση, εις εκτέλεση της ακυρωτικής αποφάσεως του Δικαστηρίου. Με τον *δεύτερο λόγο ακυρώσεως*, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη νομιμότητα της σιωπηρής αποφάσεως της Επιτροπής να αρνηθεί να της επιτρέψει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της αποφάσεως 194/88, να χρησιμοποιήσει προκαταβολικά ποσοστώσεις του τρίτου τριμήνου του έτους 1988, καθόσον μια τέτοια απόφαση δεν είναι αιτιολογημένη (πρώτο σκέλος), καθόσον στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της εν λόγω διατάξεως (δεύτερο σκέλος) και καθόσον παραβιάζει την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (τρίτο σκέλος). Με τον *τρίτο λόγο ακυρώσεως*, η προσφεύγουσα επικαλείται παράβαση του άρθρου 36 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, καθόσον η Επιτροπή δεν της κοινοποίησε τους υπολογισμούς βάσει των οποίων της επιβλήθηκε το πρόστιμο. Επικουρικώς, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να μειώσει κατά δίκαια κρίση το πρόστιμο ώστε να ληφθούν υπόψη, στην προκειμένη περίπτωση, οι δυσχέρειες εφαρμογής του συστήματος ποσοστώσεων.

Το κύριο αίτημα

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως

- 42 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση της 14ης Ιουνίου 1989, ακυρώνοντας τα άρθρα 5 και 17 της αποφάσεως 194/88, εξαφάνισε αναδρομικά τις παραμέτρους σε σχέση με τις οποίες έπρεπε να εκτιμηθούν ενδεχόμενες υπερβάσεις ποσοστώσεων. Κατά συνέπεια, οποιαδήποτε υπέρβαση ποσοστώσεων βασικά απεκκλείετο, εκτός αν η Επιτροπή, βάσει των μέτρων που συνεπαγόταν η εκτέλεση της ακυρωτικής αποφάσεως, θέσπιζε νέο σύστημα καθορισμού ποσοστώσεων. Στην προκειμένη περίπτωση, αυτό δεν συμβαίνει, εφόσον η Επιτροπή απέφυγε να εκδώσει σχετική τυπική απόφαση, τηρώντας τη διαδικασία και τις εγγυήσεις που προβλέπει το άρθρο 58, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚΑΧ.
- 43 Η προσφεύγουσα εκθέτει, όσον αφορά την ακύρωση του άρθρου 5, ότι η Επιτροπή στηρίζεται σε ελλιπή και απαράδεκτη ανάγνωση των αποφάσεων της 14ης Ιουλίου 1988 και 14ης Ιουνίου 1989. Με την πρώτη απόφαση, το Δικαστήριο έκρινε παράνομο

το άρθρο 5 της αποφάσεως 3485/85, διότι η ίδια η Επιτροπή είχε θεωρήσει ότι δεν επέτρεπε δίκαια κατανομή των ποσοστώσεων για τις επιχειρήσεις που είχαν σχέση I: P ιδιαίτερα δυσμενή (υπολειπόμενη κατά 10 μονάδες του μέσου κοινοτικού όρου). Το Δικαστήριο δεν είπε, με αυτήν την απόφαση, ότι η εκτίμηση της Επιτροπής ήταν νόμιμη για τις άλλες επιχειρήσεις. Με τη δεύτερη απόφαση, το Δικαστήριο επιβεβαίωσε την πρώτη όσον αφορά το άρθρο 5 της αποφάσεως 194/88, προσθέτοντας όμως (σκέψη 21) ότι «εναπόκειται στην Επιτροπή, σε εκτέλεση αυτής της αποφάσεως, να θεσπίσει, υπό την ευθύνη της, τις διατάξεις που αποσκοπούν στην προσαρμογή της σχέσεως I: P στο απαιτούμενο από την κατάσταση των αγορών εξαγωγής μέτρο για να εξασφαλιστεί η επί ευλόγου βάσεως κατανομή των ποσοστώσεων». Η Επιτροπή, όμως, ουδέποτε προέβη σ' αυτή την προσαρμογή.

- 44 Παρόλον ότι η προσφεύγουσα συμφωνεί με την Επιτροπή ότι προσαρμογή κατόπιν της αποφάσεως της 14ης Ιουνίου 1989 δεν μπορεί να αντισταχθεί στις επιχειρήσεις για τις οποίες θα συνεπαγόταν μείωση των ποσοστώσεων, θεωρεί, ωστόσο, ότι ήταν αναγκαία μια τυπική απόφαση για την αποκατάσταση της βασικής κανονιστικής ρυθμίσεως, της περιεχομένης στο άρθρο 5 της ακυρωθείσας αποφάσεως, και τη διατήρηση έναντι των εν λόγω επιχειρήσεων των ποσοστώσεων που τους είχαν αρχικά παραχωρηθεί.
- 45 Ισχυρίζεται, κατά συνέπεια, ότι έχει συμφέρον να επικαλεστεί τις συνέπειες της ακυρώσεως της εν λόγω διατάξεως, διότι αυτή πρέπει να έχει ως συνέπεια την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως περί επιβολής σ' αυτήν προστίμου λόγω της φερομένης παραβάσεως της εν λόγω μη νόμιμης διατάξεως.
- 46 Η προσφεύγουσα προσθέτει, όσον αφορά το άρθρο 17 της αποφάσεως 194/88, ότι η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη κατά τον υπολογισμό της προσβαλλομένης υπερβάσεως τις μειώσεις ποσοστώσεων που υπέστη, λόγω αυτής της διατάξεως της οποίας ζήτησε και πέτυχε την ακύρωση από το Δικαστήριο. Υπολογίζει τη ζημία που υπέστη σε 150 000 τόνους. Η λήψη υπόψη της εν λόγω ζημίας είναι, επομένως, ικανή να εξαλείψει οποιαδήποτε φερομένη υπέρβαση ποσοστώσεων. Η Επιτροπή, μη λαμβάνοντας υπόψη την εν λόγω ζημία, παρέβη το άρθρο 34, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

- 47 Εκθέτει ότι κατά τη διάρκεια της διαδικασίας επιβολής κυρώσεων ζήτησε ρητώς από την Επιτροπή να λάβει υπόψη το σύνολο των συνεπειών ως προς τις ποσοστάσεις που προκύπτουν γι' αυτήν από την εν λόγω ακυρωτική απόφαση. Παρατηρεί ότι η ίδια η Επιτροπή υπολόγισε σε 167 862 τόνους (παράρτημα 6 στο υπόμνημα αντικρούσεως, πρώτος πίνακας) τη μείωση των ποσοστάσεων παραδόσεως της προσφεύγουσας για την περίοδο από το πρώτο τρίμηνο του έτους 1986 μέχρι το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988. Προσάπτει, επομένως, στην Επιτροπή, αφενός, ότι περιόρισε τη λήψη υπόψη των αποτελεσμάτων της εν λόγω ακυρώσεως στο δεύτερο μόνο τρίμηνο του έτους 1988 χωρίς να λάβει υπόψη το σύνολο της εξεταζομένης περιόδου και, αφετέρου, ότι περιορίστηκε μόνον στις κατηγορίες Ια και Ιβ, χωρίς να λάβει υπόψη την κατηγορία ΙΙ, για την οποία η ζημία ανέρχεται σε 5 705 τόνους.
- 48 Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι η διαδικασία επιβολής κυρώσεων της οποίας αποτέλεσε το αντικείμενο αφορούσε αποκλειστικά το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988. Ισχυρίζεται, όμως, ότι, δεδομένου ότι επρόκειτο για το τελευταίο τρίμηνο λειτουργίας του συστήματος ποσοστάσεων και ότι η απόφαση της 14ης Ιουνίου 1989 εκδόθηκε μετά την κατάργησή του εν λόγω συστήματος, η Επιτροπή είχε την υποχρέωση, δυνάμει του άρθρου 34, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, να λάβει υπόψη το σύνολο των ευμενών αποτελεσμάτων της εν λόγω αποφάσεως. Πράγματι, ο μόνος τρόπος αποκαταστάσεως σε είδος από την Επιτροπή της ζημίας που υπέστη η προσφεύγουσα λόγω των ακυρωθεισών διατάξεων συνίσταται στον συμψηφισμό μεταξύ της εν λόγω ζημίας και της προβαλλομένης υπερβάσεως ποσοστάσεως.
- 49 Η Επιτροπή απαντά ότι η προσφεύγουσα δεν δικαιολογεί συμφέρον εκ της ακυρώσεως του άρθρου 5. Ισχυρίζεται ότι στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο θα έπρεπε να δεχθεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, οι αρχικές ποσοστάσεις της προσφεύγουσας θα έπρεπε να υπολογιστούν εκ νέου σύμφωνα με τις αρχές που καθιέρωσε το Δικαστήριο με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1988, στην οποία αναφέρεται η απόφαση της 14ης Ιουνίου 1989. Αυτές, όμως, οι ποσοστάσεις είναι κατώτερες από τις καθορισθείσες βάσει της ακυρωθείσας διατάξεως. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι, όπως τόνισε το Δικαστήριο, το άρθρο 5 της αποφάσεως 194/88 επανέλαβε το κείμενο του άρθρου 5 της αποφάσεως 3485/85 και ότι το πρώτο ακυρώθηκε για τους ίδιους λόγους που ακυρώθηκε και το τελευταίο. Το αποτέλεσμα αυτής της ακυρώσεως δεν έβαινε, επομένως, πέραν αυτού που ήταν αναγκαίο για την επαναφορά δικαίων ποσοστάσεων παραδόσεως υπέρ των επιχειρήσεων των οποίων η σχέση Ι: Ρ ήταν αισθητά κατώτερη από τον μέσο κοινοτικό όρο. Για τις άλλες επιχειρήσεις, στις οποίες συγκαταλέγεται η προσφεύγουσα, των οποίων η σχέση Ι: Ρ ήταν ανώτερη από τον μέσο κοινοτικό όρο, ο αρχικός καθορισμός των ποσοστάσεων παρέμενε σε ισχύ κατ' εφαρμογή της αρχής

των κεκτημένων δικαιωμάτων, διότι η νέα κατανομή των ποσοστώσεων θα συνεπαγόταν μείωση εκ των υστέρων των ποσοστώσεων που τους είχαν αρχικά παραχωρηθεί.

- 50 Ως προς την ακύρωση του άρθρου 17, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν είχε καμία υποχρέωση να αναγνωρίσει αυξήσεις ποσοστώσεων σε σχέση με αυτές που είχαν καθορισθεί αρχικά και ληφθεί ως βάση για τον καθορισμό του προστίμου. Απλώς και μόνο για να εξαλείψει ένα στοιχείο έριδας παραχώρησης, ωστόσο, στη Finsider τις σχετικές με το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988 αυξήσεις, όπως το επεξήγησε στους εκπροσώπους της προσφεύγουσας κατά τη συνεδρίαση της 24ης Ιανουαρίου 1990.
- 51 Η Επιτροπή προσθέτει, τέλος, ότι η απόφαση της 14ης Ιουνίου 1989 δεν συνεπάγεται την αναθεώρηση των χορηγηθεισών στην προσφεύγουσα ποσοστώσεων και ότι οι ατομικές αποφάσεις που αναφέρονται σ' αυτές — οι οποίες δεν προσβλήθηκαν εντός της τασσομένης με το άρθρο 33, τελευταίο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ προθεσμίας — δεν εξαφανίσθηκαν με την εν λόγω απόφαση. Η Επιτροπή δεν όφειλε να θεσπίσει ρητώς άλλες αποφάσεις παρά μόνον εάν η απόφαση της 14ης Ιουνίου 1989 την είχε υποχρεώσει να αναθεωρήσει τις ποσοστώσεις της Finsider και όχι, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, « για να απόκαταστήσει και διατηρήσει » τις εκδοθείσες δυνάμει του ακυρωθέντος άρθρου οριστικές αποφάσεις.
- 52 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το Δικαστήριο, με την απόφαση της 14ης Ιουνίου 1989, ακύρωσε τα άρθρα 5 και 17 της αποφάσεως 194/88, διατυπώνοντας τα εξής: « Ακυρώνει τα άρθρα 5 και 17 της αποφάσεως 194/88/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 6ης Ιανουαρίου 1988, που παρατείνει το σύστημα επιτήρησης και ποσοστώσεων παραγωγής ορισμένων προϊόντων για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα ». Πρέπει να καθορισθεί το αποτέλεσμα της εν λόγω ακυρωτικής αποφάσεως έναντι της προσφεύγουσας όσον αφορά κάθε μία από τις διατάξεις αυτές.
- 53 Ως προς το άρθρο 5, πρέπει να εξετασθεί εάν η εν λόγω διάταξη ακυρώθηκε ως νομική βάση των ατομικών αποφάσεων περί καθορισμού των ποσοστώσεων της προσφεύγουσας. Προς τον σκοπό αυτό, πρέπει να γίνει αναφορά στις σκέψεις της εν λόγω απο-

φάσεως [απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Απριλίου 1988, 97/86, 193/86, 99/86 και 215/86, Αστερίς Α. Ε. κ. λπ. και Ελληνική Δημοκρατία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 2181, σκέψη 27)]. Στη σκέψη 26 της εν λόγω αποφάσεως, που αποτελεί τη μοναδική αιτιολογία της ακύρωσεως της αποφάσεως 194/88, το Δικαστήριο επισήμανε ότι « το άρθρο 5 της αποφάσεως 194/88/ΕΚΑΧ επαναλαμβάνει το κείμενο του άρθρου 5 της αποφάσεως 3485/85/ΕΚΑΧ. Κατά συνέπεια, πρέπει να ακυρωθεί για τους ίδιους λόγους που προκάλεσαν την ακύρωση αυτής της διατάξεως με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1988 ». Όπως προκύπτει από την εν λόγω αιτιολογική σκέψη, για τον καθορισμό του αποτελέσματος της αποφάσεως της 14ης Ιουνίου 1989, πρέπει να γίνει αναφορά στις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως της 14ης Ιουλίου 1988.

- 54 Στην αιτιολογία της αποφάσεως της 14ης Ιουλίου 1988 (σκέψεις 27 και 28) διευκρινίζεται ότι: « Μη προβαίνοντας στη μεταβολή της σχέσεως I: P την οποία έκρινε αναγκαία προκειμένου να καθορίσει ποσοστώσεις επί ευλόγου βάσεως, κατά το άρθρο 58, παράγραφος 2, η Επιτροπή επεδίωξε σκοπό διαφορετικό από εκείνο που της επέβαλε να επιδιώκει η εν λόγω διάταξη και, συνεπώς, υπέπεσε σε κατάχρηση εξουσίας. Δεδομένου ότι η Επιτροπή είχε διαπιστώσει την ανάγκη άρσεως της δυσαρμονίας της σχέσεως I: P, που χαρακτήριζε την ειδική κατάσταση επιχειρήσεων όπως οι προσφεύγουσες, πρέπει να θεωρηθεί ότι συντρέχει κατάχρηση εξουσίας έναντι των προσφευγουσών. Διαπιστώνεται, συνεπώς, ότι το άρθρο 5 της γενικής αποφάσεως 3485/85/ΕΚΑΧ θεσπίστηκε κατά κατάχρηση εξουσίας έναντι των προσφευγουσών και ότι, κατά συνέπεια, πρέπει να ακυρωθεί. » Για τους λόγους αυτούς το Δικαστήριο αποφάσισε: « 1) Ακυρώνει το άρθρο 5 της αποφάσεως 3485/85/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 1985, καθόσον δεν επιτρέπει τον καθορισμό ποσοστώσεων παραδόσεως επί βάσεως την οποία η Επιτροπή θεωρεί δίκαιη για τις επιχειρήσεις εκείνες των οποίων η σχέση μεταξύ ποσοστώσεως παραγωγής και ποσοστώσεως παραδόσεως είναι αισθητά κατώτερη από τον κοινοτικό μέσο όρο. »

- 55 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το γεγονός ότι το διατακτικό της αποφάσεως της 14ης Ιουνίου 1989 δεν επαναλαμβάνει το σύνολο του διατακτικού της αποφάσεως της 14ης Ιουλίου 1988 δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι η πρώτη ακύρωσε το άρθρο 5 της αποφάσεως 194/88 κατά τρόπο ευρύτερο από αυτόν που η τελευταία απόφαση του Δικαστηρίου ακύρωσε το άρθρο 5 της αποφάσεως 3485/85. Πράγματι, η μόνη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως της 14ης Ιουνίου 1989 που αφορά την ακύρωση του άρθρου 5 παραπέμπει στις σκέψεις της αποφάσεως της 14ης Ιουλίου 1988. Κατά συνέπεια, εφόσον η απόφαση της 14ης Ιουνίου 1989 δεν περιέχει καμία συμπληρωματική σκέψη σε σχέση με αυτή της αποφάσεως της 14ης Ιουλίου 1988 που να μπορεί να δικαιολογήσει πιο εκτεταμένη ακύρωση του άρθρου 5, δεν μπόρεσε να ακυρώσει το άρθρο 5 της αποφάσεως 194/88 παρά με τον ίδιο τρόπο που η απόφαση της 14ης Ιουλίου 1988 είχε ακυρώσει το άρθρο 5 της αποφάσεως 3485/85.

- 56 Συναφώς, παρατηρείται ότι το Δικαστήριο, ακυρώνοντας το άρθρο 17 και αρνούμενο να ακυρώσει το άρθρο 6 της απόφασης 194/88, που είναι διατάξεις στερούμενες αυτοτελούς περιεχομένου σε σχέση με το άρθρο 5 της ίδιας απόφασης, εφόσον καθορίζουν παραμέτρους υπολογισμού των ποσοστάσεων που πρέπει να καθορίζει η Επιτροπή βάσει αυτής της διατάξεως, θεώρησε αναγκαστικά ότι το εν λόγω άρθρο 5 εξακολουθούσε να ισχύει ως νομική βάση επιτρέπουσα στην Επιτροπή να καθορίζει ποσοστάσεις.
- 57 Όπως προκύπτει από τις προηγούμενες σκέψεις, το Δικαστήριο δεν ακύρωσε το άρθρο 5, ως νομική βάση της εξουσίας της Επιτροπής να καθορίζει ανά τρίμηνο τις ποσοστάσεις των βιομηχανικών σιδήρου και χάλυβα, αλλά το ακύρωσε αποκλειστικά στο μέτρο που οι αναφορές που χρησιμοποιεί για τον καθορισμό των εν λόγω ποσοστάσεων δεν επιτρέπουν τον καθορισμό ποσοστάσεων παραδόσεως επί βάσεως την οποία η Επιτροπή θεωρεί δίκαιη για τις επιχειρήσεις εκείνες των οποίων η σχέση Ι: Ρ είναι αισθητά κατώτερη από τον κοινοτικό μέσον όρο.
- 58 Στην προκειμένη περίπτωση, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι διάδικοι συμφωνούν επί του ότι η προσφεύγουσα δεν περιλαμβάνεται στους παραγωγούς, των οποίων η σχέση Ι: Ρ ήταν κατώτερη από τον κοινοτικό μέσον όρο. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο ικανό να αντικρούσει τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι το άρθρο 5 της απόφασης 194/88 δεν μπόρεσε να της προξενήσει ζημία σε ποσοστάσεις.
- 59 Επομένως, η Επιτροπή για να λάβει, βάσει του άρθρου 34 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, τα μέτρα που συνεπαγόταν η εκτέλεση της απόφασης ακύρωσης του άρθρου 5, δεν είχε την υποχρέωση έναντι της προσφεύγουσας ούτε να επανακαθορίσει με γενική απόφαση παραμέτρους καθορισμού των ποσοστάσεων ούτε να εκδώσει νέες ατομικές αποφάσεις. Η κατάσταση της προσφεύγουσας ήταν αντίθετη από αυτή των επιχειρήσεων που πέτυχαν την ακύρωση του άρθρου 5 με την απόφαση της 14ης Ιουνίου 1989. Γι' αυτό τον λόγο, οποιoδήποτε οδό και αν επέλεγε η Επιτροπή, αυτή θα οδηγούσε αναπόφευκτα σε επίπεδα ποσοστάσεων λιγότερο ευνοϊκά για την προσφεύγουσα. Οι διάδικοι ορθώς συμφωνούν επί του ότι η τήρηση των κεκτημένων δικαιωμάτων παρεμβάλλει εμπόδιο σ' ένα τέτοιο αποτέλεσμα, στο οποίο άλλωστε ουδόλως απέβλεψε το Δικαστήριο με την απόφαση της 14ης Ιουνίου 1989. Η εν λόγω απόφαση — καθόσον ακυρώνει το άρθρο 5 — δεν μπόρεσε, επομένως, να θίξει το ουσιαστικό περιεχόμενο των ατομικών αποφάσεων περί καθορισμού των ποσοστάσεων της προσφεύγουσας για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988.

- 60 Επιπλέον, δεδομένου ότι οι ατομικές αποφάσεις καθορισμού των ποσοστώσεων της προσφεύγουσας για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988 δεν αποτέλεσαν το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως εντός της τασσομένης με το άρθρο 33 προθεσμίας, πρέπει να θεωρηθούν ως απρόσβλητες.
- 61 Πράγματι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., πρώτον, την απόφαση της 8ης Μαρτίου 1960, 3/59, Γερμανία κατά Ανωτάτης Αρχής, Racc. 1960, σ. 120, 134, και, τελευταία, την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1986, 41/85, Sideradria-Industria metallurgica κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3917, σκέψη 5), ο προσφεύγων δεν μπορεί, επ' ευκαιρία προσφυγής ακυρώσεως ατομικής απόφασεως, να προβάλλει ένσταση ελλείψεως νομιμότητας (βάσει του άρθρου 36, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ) άλλων ατομικών αποφάσεων, οι οποίες απευθύνθηκαν προς αυτόν και οι οποίες κατέστησαν απρόσβλητες μετά την παρέλευση της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής ακυρώσεως που προβλέπει το άρθρο 33 της Συνθήκης ΕΚΑΧ.
- 62 Κατά συνέπεια, οι εν λόγω αποφάσεις μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως αναφορά για τον υπολογισμό των διαπιστωθεισών από την Επιτροπή υπερβάσεων ποσοστώσεων εις βάρος της προσφεύγουσας.
- 63 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, όσον αφορά τις συνέπειες της ακυρώσεως του άρθρου 17 της αποφάσεως 194/88, προσάπτει, στην ουσία, στην Επιτροπή ότι δεν πρόβη, βάσει του άρθρου 34, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, σε συμψηφισμό μεταξύ, αφενός, της ζημίας που υπέστη η προσφεύγουσα εξαιτίας του άρθρου 17 για τρίμηνα ή για προϊόντα ξένα προς αυτά για τα οποία διαπιστώθηκε υπέρβαση ποσοστώσεων — ζημίας την οποία αναγνώρισε η Επιτροπή και της οποίας τον υπολογισμό δεν αμφισβητεί η προσφεύγουσα — και, αφετέρου, της διαπιστωθείσας υπερβάσεως ποσοστώσεων.
- 64 Τονίζεται ότι η Επιτροπή δεν είχε την υποχρέωση να προβεί σε τέτοιο συμψηφισμό. Το ζήτημα των συνεπειών της ακυρωτικής αποφάσεως της 14ης Ιουνίου 1989 διέπεται από το άρθρο 34, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Το εν λόγω άρθρο επιβάλλει στην Επιτροπή, αφενός, να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση των ακυρωτικών αποφάσεων του Δικαστηρίου και, αφετέρου, εάν μία επιχείρηση υφίσταται

άμεση και ειδική ζημία εξαιτίας αποφάσεως η οποία κρίθηκε από το Δικαστήριο ότι επιβαρύνεται με πταίσμα που θεμελιώνει την ευθύνη της Κοινότητας, να λάβει, ασκώντας τις εξουσίες που της παρέχονται από τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΚΑΧ, τα κατάλληλα μέτρα για να εξασφαλίσει την εύλογη αποκατάσταση της ζημίας που απορρέει ευθέως από την ακυρωθείσα απόφαση και να χορηγήσει, κατά το αναγκαίο μέτρο, δίκαιη αποζημίωση. Αν η Επιτροπή παραλείψει να λάβει, εντός ευλόγου προθεσμίας, τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση ακυρωτικής αποφάσεως, είναι δυνατή η άσκηση αγωγής αποζημίωσης ενώπιον του Δικαστηρίου. Αντιθέτως, το ζήτημα της επιβολής κυρώσεων, λόγω παραβάσεως των εκδιδόμενων κατ' εφαρμογή του συστήματος ποσοστάσεων αποφάσεων, διέπεται από τα άρθρα 58, παράγραφος 4, και 36 της Συνθήκης ΕΟΚ που προβλέπουν ότι η Επιτροπή μπορεί να επιβάλει στις επιχειρήσεις που παραβιάζουν τις αποφάσεις, τις οποίες λαμβάνει κατ' εφαρμογή του συστήματος ποσοστάσεων, πρόστιμα το ύψος των οποίων είναι κατ' ανώτατον όριο ίσο προς την αξία των ποσοτήτων που παρήχθησαν αντικανονικά και αυτό αφού παράσχει στον ενδιαφερόμενο την ευκαιρία να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του. Οι εν λόγω κυρώσεις μπορούν ν' αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής πλήρους δικαιοδοσίας.

- 65 Όπως προκύπτει από τον διαφορετικό χαρακτήρα των εν λόγω δύο διαδικασιών και από την αυτονομία που αφήνει η πρώτη διαδικασία στην Επιτροπή, όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση των ακυρωτικών αποφάσεων, δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να επιβάλει στην Επιτροπή, στο πλαίσιο της δεύτερης διαδικασίας, τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση ακυρωτικής αποφάσεως του Δικαστηρίου, θέμα που υπάγεται στην πρώτη διαδικασία. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν είχε την υποχρέωση να λάβει υπόψη τις απορρέουσες από την ακύρωση του άρθρου 17 της αποφάσεως 194/88 ευνοϊκές για την προσφεύγουσα συνέπειες, για τρίμηνα άλλα εκτός του δευτέρου τριμήνου του έτους 1988 και για κατηγορίες προϊόντων άλλες εκτός των κατηγοριών Ια και Ιβ. Για το τελευταίο αυτό τρίμηνο και τις τελευταίες αυτές κατηγορίες, οι διάδικοι ομολογούν ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη τις εκ της ακυρώσεως αυτής ευνοϊκές για την προσφεύγουσα συνέπειες, μειώνοντας για τις δύο κατηγορίες προϊόντων για τις οποίες πρόκειται τις αρχικά υπολογισθείσες υπερβάσεις. Συναφώς, παρατηρείται ότι η προσβαλλόμενη πράξη αναφέρεται ρητώς στη « Νομολογία του Δικαστηρίου » για να τονίσει αυτό το στοιχείο υπολογισμού.

- 66 Έπεται ότι η Επιτροπή ορθώς έλαβε, έναντι της προσφεύγουσας και μόνο για το τρίμηνο και τις κατηγορίες των προϊόντων που αφορά η υπό κρίση υπόθεση, τα μέτρα που συνεπαγόταν η εκτέλεση της αποφάσεως της 14ης Ιουνίου 1989, όσον αφορά την ακύρωση τόσο του άρθρου 5 όσο και του άρθρου 17 της αποφάσεως 194/88 και ότι ο λόγος ακυρώσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως

Πρώτο σκέλος: ανεπαρκής αιτιολογία

- 67 Η προσφεύγουσα αναφέρει ότι, με την από 15 Μαρτίου 1989 επιστολή της, επικαλέστηκε ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει υπόψη, για τον υπολογισμό της προσαπτομένης στη Finsider υπερβάσεως ποσοστώσεων, τις αυξήσεις ποσοστώσεων που έπρεπε να προκύψουν από τις αιτηθείσες από αυτήν χρησιμοποιήσεις προκαταβολικά ποσοστώσεων. Η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν απάντησε σ' αυτό το σημείο και αρκέστηκε να παρατηρήσει « ότι το σύστημα των ποσοστώσεων είναι τρίμηνο και υποχρεωτικό και δεν παρέχει αυτομάτως κανένα δικαίωμα σε χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων ». Ελλείπει οποιασδήποτε άλλης αιτιολογίας, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η απόφαση είναι παράνομη, εφόσον δεν ήταν σε θέση να γνωρίζει εάν το πρόβλημα παρέμενε ή αν η Επιτροπή είχε την πρόθεση, με αυτή τη δήλωση, να απορρίψει την αίτησή της για χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, η απορριπτική απόφαση στερείται οποιασδήποτε αιτιολογίας.
- 68 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, εκδίδοντας την απόφαση της 21ης Μαρτίου 1990, τήρησε την απόφασή της να μην επιτρέψει τη χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988. Στην αιτιολογία της, αρκέστηκε να υπενθυμίσει ρητώς στη Finsider ότι, ελλείψει δικαιώματος χρησιμοποίησεως αυτομάτως ποσοστώσεων προκαταβολικά, δεν μπορούσε να επικαλεσθεί δικαίωμα υπολογισμού υπέρ αυτής ποσοστώσεων των οποίων η χρησιμοποίηση προκαταβολικά δεν της είχε επιτραπεί.
- 69 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι λόγοι για τους οποίους αρνήθηκε να επιτρέψει τη χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων εκτέθηκαν με σαφήνεια στη Finsider κατά τη διοικητική διαδικασία, ειδικότερα με το έγγραφο της 2ας Αυγούστου 1988 και κατά τη συνεδρίαση της 24ης Μαΐου 1989. Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ. την απόφαση της 7ης Απριλίου 1987, 32/86, Sisma κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1645), το περιεχόμενο της υποχρέωσης αιτιολογήσεως εξαρτάται από τη φύση της οικείας πράξεως και το πλαίσιο εντός του οποίου υιοθετήθηκε. Γι' αυτό τον λόγο μπορεί να θεωρείται μια ατομική απόφαση ως επαρκώς αιτιολογημένη εάν ο αποδέκτης της, συμμετέχοντας στη διαδικασία εκδόσεώς της, έλαβε όλες τις πληροφορίες που ήταν αναγκαίες για να εκτιμήσει το βάσιμό της και εάν το σύνολο των εγγράφων που του απευθύνθηκαν επιτρέπει στον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει πλήρως τον έλεγχο του νομιμότητας.

- 70 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων την προαναφερθείσα απόφαση της 7ης Απριλίου 1987, 32/86, σκέψεις 8 έως 10), η υποχρέωση αιτιολόγησης ατομικής απόφασης έχει σκοπό να καταστήσει δυνατό στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχο της νομιμότητας της απόφασης και να παράσχει στον ενδιαφερόμενο ικανές ενδείξεις ως προς το αν η απόφαση έχει επαρκές έρεισμα ή αν ενδεχομένως πάσχει από ελάττωμα λόγω του οποίου θα μπορούσε να αμφισβητηθεί η νομιμότητά της. Το περιεχόμενο αυτής της υποχρέωσης εξαρτάται από τη φύση της οικείας πράξεως και από το πλαίσιο εντός του οποίου υιοθετήθηκε.
- 71 Στην προκειμένη περίπτωση, η επίδικη απόφαση, επισημαίνοντας το μέγεθος της διαπιστωθείσας υπερβάσεως και το εφαρμοσθέν ύψος προστίμου στο πλαίσιο της οικείας διαδικασίας, συνιστά σιωπηρή, βεβαία όμως, απορριπτική απόφαση της αιτήσεως χρησιμοποίησης προκαταβολικά ποσοτώσεων που υπέβαλε η προσφεύγουσα. Η αιτιολογία της απορριπτικής αυτής απόφασης δόθηκε στην προσφεύγουσα από την Επιτροπή με τις αιτιολογικές σκέψεις της προσβαλλομένης απόφασης. Πράγματι, οι αιτιολογικές αυτές σκέψεις αναφέρονται, καταρχάς, στη συνεδρίαση της 24ης Μαΐου 1989, που έλαβε χώρα μεταξύ των εκπροσώπων των διαδικών και κατά τη διάρκεια της οποίας εκπρόσωπος της Επιτροπής τόνισε ότι « το περιεχόμενο του άρθρου 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, προβλέπει τη δυνατότητα χρησιμοποίησης προκαταβολικά των ποσοτώσεων και όχι συμπληρωματικής ποσόστωσης. Η προκειμένη περίπτωση θα είχε ως συνέπεια τη χορήγηση συμπληρωματικής ποσόστωσης, δεδομένου ότι επρόκειτο για το τελευταίο τρίμηνο ισχύος του συστήματος των ποσοτώσεων ». Περαιτέρω, λαμβάνοντας υπόψη την παρατήρηση της προσφεύγουσας ότι « οι αριθμοί δεν λαμβάνουν υπόψη ούτε τις προσαρμογές που προβλέπουν τα άρθρα 7 και 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της απόφασης 194/88/ΕΚΑΧ ούτε ... », επισημαίνεται, στις ίδιες αιτιολογικές σκέψεις, ότι « το σύστημα των ποσοτώσεων είναι τριμηνιαίο και υποχρεωτικό και δεν παρέχει αυτομάτως κανένα δικαίωμα για τη χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοτώσεων ».
- 72 Η εν λόγω αιτιολογία πρέπει, εξάλλου, να ενταχθεί στο πλαίσιο εντός του οποίου υιοθετήθηκε η εκδοθείσα απόφαση. Συναφώς, τονίζεται, ιδιαίτερα, ότι η Επιτροπή, με το από 2 Αυγούστου 1988 έγγραφό της, επεξήγησε τους λόγους για τους οποίους δεν προτίθετο να επιτρέψει τη χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοτώσεων για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988. Επιπλέον, το ουσιαδές περιεχόμενο αυτής της απόφασης είχε αναγγελθεί στην προσφεύγουσα με το τηλετύπημα που η Eurofer απέστειλε στις 6 Απριλίου 1988 στα μέλη της, κατόπιν τηλεφωνικής συνδιάλεξης μέλους του προσωπικού της εν λόγω ενώσεως με προϊστάμενο τμήματος της ΓΔ ΙΙΙ της Επιτροπής.
- 73 Όπως προκύπτει από τις προηγούμενες σκέψεις, το πρώτο σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Δεύτερο σκέλος: εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της αποφάσεως 194/88

74 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απόρριψη της αιτήσεώς της να χρησιμοποιήσει προκαταβολικά ποσοστάσεις είναι αντίθετη προς το άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της αποφάσεως 194/88. Κατ' αυτή τη διάταξη: « σε περίπτωση κατά την οποία μία επιχείρηση δεν υπολογίζει να πραγματοποιήσει τις ποσοστάσεις της κατά το αντίστοιχο τρίμηνο, η Επιτροπή δύναται, υπό τους όρους που αναφέρονται στο στοιχείο δ, να επιτρέψει στην επιχείρηση να χρησιμοποιήσει προκαταβολικά τις ποσοστάσεις του επόμενου τριμήνου για ποσό ίσο με το 20 %, κατ' ανώτατο όριο, των ποσοστάσεων του τρέχοντος τριμήνου ». Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι οι αναφερόμενοι στο στοιχείο δ όροι, συνίστανται στο ότι η επιχείρηση πρέπει να αποδείξει ότι η μείωση κατά τη διάρκεια του επομένου τριμήνου οφείλεται σε « λόγους ανωτέρας βίας » ή σε « διακοπή της λειτουργίας για επιδιόρθωση διάρκειας τεσσάρων τουλάχιστον διαδοχικών εβδομάδων ». Έπρεπε πριν απ' όλα να ληφθεί υπόψη ότι η απόφαση 194/88 είχε εφαρμογή « από την 1η Ιανουαρίου μέχρι τις 30 Ιουνίου 1988 » (άρθρο 18, παράγραφος 2, της αποφάσεως). Η ερμηνεία της Επιτροπής έχει ως συνέπεια να καθιστά το άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της αποφάσεως 194/88 ανεφάρμοστο κατά τη διάρκεια του ενός από τα δύο τρίμηνα στα οποία εφαρμόζεται η απόφαση. Αυτή η ερμηνεία συνεπάγεται, επομένως, την κατάργηση του συστήματος χρησιμοποίησεως προκαταβολικά ποσοστάσεων για το ήμισυ της διάρκειας ισχύος του εν λόγω συστήματος. Αυτή η ερμηνεία αντιβαίνει προς την αρχή της « πρακτικής αποτελεσματικότητας » καθώς και προς το άρθρο 14, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, κατά το οποίο: « οι αποφάσεις είναι δεσμευτικές ως προς όλα τα μέρη τους ».

75 Εξάλλου, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι ο μηχανισμός χρησιμοποίησεως προκαταβολικά ποσοστάσεων αποσκοπεί στο να μη προξενήσει η εφαρμογή του συστήματος ποσοστάσεων ιδιαίτερη ζημία στις επιχειρήσεις που προβλέπουν μείωση της παραγωγής τους και των παραδόσεών τους κατά τη διάρκεια ενός επομένου τριμήνου για λόγους ανωτέρας βίας ή διακοπής της λειτουργίας των εγκαταστάσεων. Εφόσον κατά τη διάρκεια του επομένου τριμήνου επέρχονται τα προαναφερθέντα εμπόδια και μειώνουν τις παραγόμενες και παραδιδόμενες ποσότητες, πρέπει να επιτραπεί η αιτηθείσα χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστάσεων. Ο εν λόγω κανόνας εφαρμόζεται ακόμη και εάν τα εν λόγω εμπόδια προκύπτουν κατά το πρώτο τρίμηνο της ελευθέρωσης της παραγωγής, εφόσον η χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστάσεων, το ποσό της οποίας μπορεί να ανέλθει κατ' ανώτατο όριο στο 20 %, υπολογίζεται σε σχέση με τις ποσοστάσεις « του τρέχοντος τριμήνου » και όχι σε σχέση με τις ποσοστάσεις του επομένου τριμήνου. Γι' αυτό τον λόγο ο μηχανισμός χρησιμοποίησεως προκαταβολικά ποσοστάσεων είχε πλήρη εφαρμογή ακόμη και κατά τη διάρκεια του τελευταίου τριμήνου κατά το οποίο ίσχυε το σύστημα ποσοστάσεων. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι θα ήταν παράλογο, κατά τη στιγμή της ελευθέρωσης της αγοράς, η τελευταία εφαρμογή του συστήματος ποσοστάσεων να καταστεί αυστηρότερη από ό,τι ήταν κατά τη διάρκεια ισχύος του συστήματος. Σε περίπτωση διατηρή-

σεως αυτού του συστήματος επί ένα επιπλέον τρίμηνο και με ίση παραγωγή και παράδοση (μειωμένες) κατά τη διάρκεια του τρίτου τριμήνου του 1988, δεν θα αμφισβητείτο η από τη Finsider « χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων » του δευτέρου τριμήνου.

- 76 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα ζήτησε να της επιτραπεί να χρησιμοποιήσει προκαταβολικά ποσοστώσεις, λαμβανομένης υπόψη της εποχιακής μείωσης της καταναλώσεως, η οποία προβλεπόταν — όπως και κατά τα προηγούμενα έτη — για το τρίτο τρίμηνο. Κατά τη διάρκεια του τρίτου τριμήνου του έτους 1988, επήλθε πράγματι αυτή η μείωση. Η παραγωγή και οι παραδόσεις της Finsider στην αγορά σημείωσαν — ακόμη και μετά την έναρξη της ελευθερώσεως των προϊόντων — μείωση περίπου 20 %, τόσο σε σχέση με το πρώτο εξάμηνο του έτους 1988, όσο και σε σχέση με τα δύο προηγούμενα έτη 1986 και 1987. Η Finsider ενημέρωσε γι' αυτό συστηματικά την Επιτροπή, όπως αυτή της το είχε ζητήσει.
- 77 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, όπως προκύπτει από το κείμενο του άρθρου 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της αποφάσεως 194/88, για να επιτραπεί η χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων κατά τη διάρκεια ορισμένου τριμήνου, πρέπει να υπάρχουν ποσοστώσεις για το επόμενο τρίμηνο. Ελλείψει τέτοιων ποσοστώσεων, δεν μπορεί να εφαρμοσθεί ο κανόνας. Δεδομένου ότι το σύστημα ποσοστώσεων θα έπαυε να ισχύει την 1η Ιουλίου 1988, δεν υπήρχαν πλέον ποσοστώσεις για το τρίτο τρίμηνο. Κατά συνέπεια, δεν συνέτρεχε ο απαραίτητος όρος για να επιτραπεί η χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων κατά τη διάρκεια του δευτέρου τριμήνου του έτους 1988.
- 78 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αυτή η ερμηνεία είναι εξάλλου η μόνη που μπορεί να διασφαλίζει δίκαιη κατανομή μεταξύ των επιχειρήσεων της επιβαρύνσεως από την κρίση. Αυτή απαιτεί όπως η συνολική παραγωγή, καθ' όλη την περίοδο εφαρμογής του συστήματος ποσοστώσεων, κατανέμεται μεταξύ των επιχειρήσεων, χάρις σε σύστημα χορηγήσεως τριμηνιαίων ποσοστώσεων σε συνάρτηση με τα στοιχεία της κάθε επιχείρησης. Στην περίπτωση που θα είχε επιτραπεί σε επιχείρηση να αυξήσει το σύνολο των ποσοστώσεων που της χορηγήθηκαν διαδοχικά, με τη χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων επί της παραγωγής της του πρώτου τριμήνου μετά τη λήξη του συστήματος που δεν είχε αποτελέσει το αντικείμενο ποσοστώσεως, η εν λόγω επιχείρηση τελικά θα είχε επιτύχει, για το σύνολο της περιόδου κρίσεως, υπέρβαση των συνολικών ποσοστώσεων στις οποίες τα στοιχεία της παρείχαν δικαίωμα. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν θα διέθετε καμία εξουσία ελέγχου ούτε επιβολής κυρώσεων επί των προβαλλομένων μειώσεων της παραγωγής κατά τη διάρκεια του εν λόγω τριμήνου, εφόσον ο συμψηφισμός των χρησιμοποιηθεισών προκαταβολικά ποσοστώσεων θα είχε αφεθεί, πραγματικά και νομικά, στη διάκριση των επιχειρήσεων που θα είχαν επωφεληθεί από αυτές.

- 79 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η ερμηνεία της παραγράφου 3, στοιχείο ε, του άρθρου 11 της αποφάσεως 194/88 πρέπει να εξετασθεί στο συνολικό πλαίσιο της εν λόγω διατάξεως και, ιδιαίτερα, υπό το φως της «ratio» του άρθρου 11, του οποίου αποτελεί μέρος. Πράγματι, το σύστημα ποσοστώσεων που θεσπίστηκε δυνάμει του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ αποσκοπεί στο να αντιμετωπίσει τις συνέπειες της μείωσης της ζήτησεως άνθρακα ή χάλυβα, όταν αυτή προξενεί περίοδο έκδηλης κρίσεως για την αντιμετώπιση της οποίας δεν επαρκούν τα μέτρα δράσεως που προβλέπονται στο άρθρο 57 της Συνθήκης ΕΚΑΧ. Σ' αυτή την προοπτική, η Επιτροπή μπορεί να καθορίζει ποσοστάσεις επί ευλόγου βάσεως. Η θέσπιση συστήματος ποσοστώσεων έχει, επομένως, ως στόχο τη δίκαιη κατανομή μεταξύ των διαφόρων παραγωγών της επιβαρύνσεως από την κρίση, κατανέμοντας δικαίως τις μειώσεις παραγωγής που είναι αναγκαίες για την αποκατάσταση της ισορροπίας μεταξύ προσφοράς και ζήτησεως.
- 80 Με το άρθρο 5 της αποφάσεως 194/88 δόθηκε στην Επιτροπή η εξουσία να καθορίσει, ανά τρίμηνο, για το πρώτο ήμισυ του έτους 1988 τις ποσοστάσεις των διαφόρων επιχειρήσεων λαμβάνοντας υπόψη διάφορες παραμέτρους. Το άρθρο 11 της εν λόγω αποφάσεως είχε ως αντικείμενο την εισαγωγή ορισμένης ελαστικότητας στο σύστημα ποσοστώσεων, επιτρέποντας συγκεκριμένες υπερβάσεις ποσοστώσεων για κατηγορίες ορισμένων προϊόντων ή για ορισμένες περιόδους, υπό τον όρον ότι οι εν λόγω υπερβάσεις θα συμψηφίζονται με τη μη εξάντληση ποσοστώσεως για ορισμένη κατηγορία προϊόντων ή κατά τη διάρκεια ορισμένης χρονικής περιόδου. Η παράγραφος 1 της εν λόγω διατάξεως επιτρέπει περιορισμένη υπέρβαση για ορισμένες κατηγορίες προϊόντων υπό τον όρον ότι θα πραγματοποιείται συμψηφισμός με άλλες κατηγορίες προϊόντων. Επίσης, η παράγραφος 3 της εν λόγω διατάξεως προβλέπει στα στοιχεία α, β, γ, και δ μεταφορά ποσοστώσεων σε επομένη περίοδο για τις επιχειρήσεις που δεν έχουν εξαντλήσει τις ποσοστάσεις παραγωγής τους ή τις ποσοστάσεις παραδόσεώς τους σε ορισμένη περίοδο. Η παράγραφος 4 της εν λόγω διατάξεως προβλέπει, υπό ορισμένους όρους, ότι οι επιχειρήσεις έχουν τη δυνατότητα να προβούν με άλλες επιχειρήσεις σε ανταλλαγές ή πωλήσεις ποσοστώσεων ή τμημάτων ποσοστώσεων.
- 81 Όπως προκύπτει από τις προηγούμενες σκέψεις, το κύριο χαρακτηριστικό των διαφόρων διατάξεων του άρθρου 11 της αποφάσεως 194/88 είναι η εξάρτηση της χορηγήσεως αδείας περιορισμένων υπερβάσεων ποσοστώσεων από τον συμψηφισμό των εν λόγω υπερβάσεων με τη μη εξάντληση ποσοστώσεων για άλλη ορισμένη κατηγορία προϊόντων ή για άλλη ορισμένη χρονική περίοδο.

- 82 Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται το στοιχείο ε της παραγράφου 3 του άρθρου 11 της αποφάσεως 194/88, το οποίο προβλέπει ότι:

« σε περίπτωση κατά την οποία μία επιχείρηση δεν υπολογίζει να πραγματοποιήσει τις ποσοστάσεις της κατά το αντίστοιχο τρίμηνο, η Επιτροπή δύναται, υπό τους όρους που αναφέρονται στο στοιχείο δ, να επιτρέψει στην επιχείρηση να χρησιμοποιήσει προκαταβολικά τις ποσοστάσεις του επομένου τριμήνου για ποσό ίσο με το 20 %, κατ' ανώτατο όριο, των ποσοστάσεων του τρέχοντος τριμήνου ».

Αυτή η διάταξη έπεται των στοιχείων α έως δ της παραγράφου 3 του άρθρου 11 που προβλέπουν την αντίθετη περίπτωση της χρησιμοποίησης προκαταβολικά ποσοστάσεων, δηλαδή τη μεταφορά.

- 83 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, κατά συνέπεια, ότι αυτή η διάταξη προϋποθέτει για την εφαρμογή της ότι η γενομένη κατά τη διάρκεια ενός τριμήνου υπέρβαση ποσοστάσεων μπορεί να συμψηφισθεί με την εξάντληση της ποσοστάσεως κατά τη διάρκεια του επομένου τριμήνου. Διαφορετικά, η διάταξη αυτή θα κατέληγε σε παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως των παραγωγών ενώπιον της κρίσεως, αρχής που απορρέει από την εν γένει οικονομία του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ιδίως καθόσον παραλέμπει, με την παράγραφο 2, στις αρχές που καθιερώνουν τα άρθρα 2, 3 και 4 της ίδιας Συνθήκης και, ιδιαίτερα, το στοιχείο β του άρθρου 4, που απαγορεύει τα μέτρα που εισάγουν διάκριση μεταξύ παραγωγών.
- 84 Όπως προκύπτει από τις προηγούμενες σκέψεις, η προσβαλλομένη απόφαση δεν στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της αποφάσεως 194/88.
- 85 Εξάλλου, παρατηρείται ότι η απόφαση 194/88 επισήμαινε με τις αιτιολογικές της σκέψεις τα εξής:

« Παρά το γεγονός ότι η Επιτροπή διαπιστώνει πως υφίσταται ακόμη πλεόνασμα παραγωγικής ικανότητας όσον αφορά τις γραμμές φαρδιών ταινιών θερμής έλασης, η

κατάσταση στους ρόλους θερμής έλασης (κατηγορία Ια) και τους ρόλους ψυχρής έλασης (κατηγορία Ιβ) κρίνεται γενικά ικανοποιητική στην παρούσα συγκυρία. Εντούτοις, σε περίπτωση άμεσης επιστροφής στους κανόνες της αγοράς υπήρχε κίνδυνος εξαιρετικά απότομης μείωσης των τιμών. Συνεπώς φαίνεται ότι δικαιολογείται η διατήρηση των ανωτέρω προϊόντων επί δύο ακόμη τρίμηνα στο σύστημα ποσοστάσεων σε συνδυασμό με χαλάρωση των ποσοστάσεων το δεύτερο τρίμηνο ώστε να προετοιμάζεται, μετά τις 30 Ιουνίου 1988, η απελευθέρωση, την οποία η Επιτροπή θεωρεί αναγκαία υπό τις σημερινές συνθήκες της αγοράς. »

Γι' αυτό τον λόγο το άρθρο 8, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως προέβλεπε ότι:

« Για το δεύτερο τρίμηνο του 1988, τα τμήματα ποσοστάσεων που είναι δυνατόν να παραδίδονται στην κοινή αγορά θα καθορίζονται σε επίπεδο κατά 2 % ανώτερο σε σχέση με εκείνο που αντιστοιχεί στην εκτίμηση της ζήτησης. »

Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να διαχωρίζει την τελευταία εφαρμογή του μηχανισμού χρησιμοποίησεως προκαταβολικά ποσοστάσεων, ασφαλώς αυστηρότερη των προηγούμενων εφαρμογών, από την τελευταία εφαρμογή του συστήματος ποσοστάσεων στο σύνολό του που γενικά χαρακτηρίζεται από « χαλάρωση », για να ισχυρισθεί ότι η Επιτροπή ενήργησε παράλογα καθιστώντας την τελευταία εφαρμογή του συστήματος ποσοστάσεων αυστηρότερη από τις προηγούμενες εφαρμογές.

86 Το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως δεν μπορεί, επομένως, να γίνει δεκτό.

Τρίτο σκέλος: παραβίαση της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

87 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόρριψη της αιτήσεώς της να χρησιμοποιήσει προκαταβολικά ποσοστάσεις συνιστά παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που είχε έναντι ομοιόμορφης συμπεριφοράς της Επιτροπής, διότι η απόρριψη της αιτήσεώς της αντιβαίνει προς τις αποφάσεις που έλαβε η Επιτροπή σε

ανάλογες περιπτώσεις κατά τη διάρκεια των προηγούμενων ετών. Η προσφεύγουσα αναφέρεται ειδικότερα στο προηγούμενο που αποτελεί, κατ' αυτήν, η άδεια χρησιμοποίησης προκαταβολικά ποσοστώσεων κατά τη διάρκεια του τετάρτου τριμήνου του έτους 1987 για τα « επιμήκη » προϊόντα, παρά την απόσυρσή τους από το σύστημα ποσοστώσεων από 1ης Ιανουαρίου 1988. Αυτό το προηγούμενο είναι ακόμη πιο χαρακτηριστικό διότι δημιουργήθηκε κατόπιν της σαφούς θέσεως που έλαβε η ΓΔ ΙΙΙ έναντι του συνόλου του προβλήματος (σημείωμα του F. προς το γραφείο του Narjes, αντιπροέδρου της Επιτροπής, μετά από σύμφωνη γνώμη της Νομικής Υπηρεσίας, το οποίο η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο να διατάξει την επίδειξη).

- 88 Η προσφεύγουσα παρατηρεί, εξάλλου, ότι υπέβαλε την αίτησή της χρησιμοποίησης προκαταβολικά ποσοστώσεων στις 9 Ιουνίου 1988, ενώ δεν ήταν ακόμη γνωστή η τύχη του συστήματος ποσοστώσεων, του οποίου η λήξη αποφασίστηκε μόλις στις 24 Ιουνίου 1988.
- 89 Η προσφεύγουσα καταλήγει ισχυριζόμενη ότι η Επιτροπή, αρνηθείσα σιωπηρώς να της επιτρέψει τη χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988, παραβίασε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που η προσφεύγουσα είχε έναντι ομοιόμορφης συμπεριφοράς της Επιτροπής.
- 90 Η Επιτροπή τονίζει, εκ προοιμίου, ότι επανειλημμένα το Δικαστήριο έκρινε ότι (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Société française des Biscuits Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-395) οι επιχειρηματίες δεν δικαιολογούνται να τρέφουν προσδοκίες για τη διατήρηση μιας υφισταμένης καταστάσεως, όταν η κατάσταση αυτή μπορεί να μεταβληθεί στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτουν τα κοινοτικά όργανα.
- 91 Η Επιτροπή αμφισβητεί, εξάλλου, ότι επιτράπηκε στη Finsider, στις 21 Απριλίου 1988, να χρησιμοποιήσει προκαταβολικά ποσοστώσεις το τέταρτο τρίμηνο του έτους 1987 για τα επιμήκη προϊόντα τα οποία, από την 1η Ιανουαρίου 1988, δεν καλύπτονταν πλέον από το σύστημα ποσοστώσεων. Όπως προκύπτει από τη διατύπωση της αιτήσεως χρησιμοποίησης προκαταβολικά ποσοστώσεων της Finsider της 16ης Δεκεμβρίου 1987, αυτή υποβλήθηκε μόνο « για την περίπτωση που το σύστημα ποσο-

στάσεων βάσει του άρθρου 58 θα παρατεινόταν μετά την 31η Δεκεμβρίου 1987 ». Στην απάντησή της, η Επιτροπή σημείωσε το αίτημα της προσφεύγουσας να χρησιμοποιήσει προκαταβολικά ποσοστάσεις παραγωγής « έναντι των ποσοστάσεων που θα της ανήκουν για το πρώτο τρίμηνο του 1988 » και επέτρεψε την εν λόγω χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστάσεων υπό τον όρον ότι οι χρησιμοποιηθησόμενες προκαταβολικά ποσοστάσεις « θα αφαιρεθούν από τις ποσοστάσεις σας για το πρώτο τρίμηνο του 1988 ». Κατά συνέπεια, στις 21 Απριλίου 1988, η Επιτροπή έκρινε ότι η αίτηση περιοριζέτο στις χορηγηθείσες στην προσφεύγουσα ποσοστάσεις για το πρώτο τρίμηνο του έτους 1988, στις οποίες δεν περιλαμβάνοντο πλέον τα αποκλεισθέντα από το σύστημα επιμήκη προϊόντα. Η απόφαση περί χρησιμοποίησεως προκαταβολικά ποσοστάσεων εκδόθηκε βάσει του ούτω περιορισμένου αντικειμένου της αιτήσεως που επέτρεπε την αφαίρεση των προκαταβολικά χρησιμοποιούμενων ποσοστάσεων που αφορούσαν το πρώτο τρίμηνο του έτους 1988. Η περίπτωση χρησιμοποίησεως προκαταβολικά ποσοστάσεων για μη καλυπτόμενα από τις ποσοστάσεις από 1ης Ιανουαρίου 1988 προϊόντα δεν ελήφθη, επομένως, υπόψη ούτε στην αίτηση της Finsider ούτε στην απόφαση της Επιτροπής.

- 92 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, περαιτέρω, ότι η απόφαση λήξεως της ισχύος του συστήματος ποσοστάσεων δεν ήταν μόνο μιά υπόθεση μεταξύ άλλων, αλλά και εσκεμμένη πολιτική επιλογή, αναγγελλθείσα από την Επιτροπή, μεταξύ άλλων, στην αιτιολογική σκέψη 1, τελευταίο εδάφιο, της αποφάσεως 194/88.
- 93 Υπ' αυτές τις συνθήκες, όλοι οι προνοητικοί επιχειρηματίες όφειλαν να λάβουν υπόψη σοβαρά τη δυνατότητα λήξεως της ισχύος του συστήματος ποσοστάσεων και την υιοθέτηση από την Επιτροπή ευλόγου στάσεως έναντι της νέας αυτής νομικής καταστάσεως.
- 94 Εξάλλου, στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή σαφώς ενημέρωσε όλες τις επιχειρήσεις, μέσω της Eurofer, ήδη από τις αρχές του δευτέρου τριμήνου του έτους 1988, ότι, ενόψει της λήξεως της ισχύος του συστήματος, δεν θα επέτρεπε καμιά χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστάσεων κατά τη διάρκεια του δευτέρου τριμήνου. Κατά την Επιτροπή η Finsider γνώριζε, επομένως, με βεβαιότητα, ήδη από τις αρχές του δευτέρου τριμήνου του έτους 1988, ότι στην περίπτωση που το Συμβούλιο δεν απέρριπτε με ομόφωνη απόφαση την πρόταση ελευθερώσεως, η Επιτροπή δεν θα της χορηγούσε άδεια χρησιμοποίησεως προκαταβολικά ποσοστάσεων.

- 95 Η Επιτροπή αναφέρει, τέλος, ότι όχι μόνο η Finsider γνώριζε — χάρις στην ανακοίνωση της Eurofer — ότι η Επιτροπή δεν θα χορηγούσε πλέον καμία άδεια χρησιμοποίησης προκαταβολικά ποσοστώσεων για το τελευταίο τρίμηνο εφαρμογής του συστήματος, αλλά και ήταν σύμφωνη μ' αυτή την ερμηνεία, εφόσον η ίδια είχε δεχθεί την εφαρμογή της από τον Δεκέμβριο 1987.
- 96 Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί απαράδεκτο το αίτημα προσκομίσεως στη διαδικασία γνωμοδοτήσεως των υπηρεσιών της που αποτελεί προπαρασκευαστική πράξη εμπιστευτικού χαρακτήρα.
- 97 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, καταρχάς, ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι η λήξη της ισχύος του συστήματος ποσοστώσεων την αιφνίδιασε εφόσον η Επιτροπή είχε σαφώς επισημάνει με τις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεώς της 194/88 ότι διατηρούσε σε ισχύ το σύστημα ποσοστώσεων επί δύο συμπληρωματικά τρίμηνα για ορισμένα προϊόντα, συνοδευοντας όμως αυτή τη διατήρηση με « χαλάρωση των ποσοστώσεων το δεύτερο τρίμηνο ώστε να προετοιμάζεται, μετά τις 30 Ιουνίου 1988, η απελευθέρωση (της αγοράς) ».
- 98 Όσον αφορά τις έννομες συνέπειες της λήξεως του συστήματος ποσοστώσεων, παρατηρείται ότι η απόφαση της Επιτροπής να μη χορηγήσει στην προσφεύγουσα την άδεια χρησιμοποίησης προκαταβολικά ποσοστώσεων που είχε ζητήσει για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988 είναι σύμφωνη με την προηγούμενη πολιτική της. Πράγματι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, ουδέποτε της ελετράπη η χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων, σχετικά με το τέταρτο τρίμηνο του έτους 1987 για κατηγορίες προϊόντων για τις οποίες οι ποσοστώσεις καταργήθηκαν από το πρώτο τρίμηνο τους έτους 1988. Όπως προκύπτει από την ανάγνωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 21ης Απριλίου 1988, υπό το φως της αιτήσεως αδείας χρησιμοποίησης προκαταβολικά ποσοστώσεων που υπέβαλε η προσφεύγουσα, παρόλον ότι η αίτηση αφορούσε επίσης προϊόντα των κατηγοριών IV και VI, για τα οποία το άρθρο 4 της γενικής αποφάσεως 194/88, της 6ης Ιανουαρίου 1988, δεν παρέτεινε το σύστημα ποσοστώσεων, πριν από τη διατύπωση του αιτήματος υπήρχε η φράση: « στην περίπτωση που το σύστημα ποσοστώσεων, το οποίο στηρίζεται στο άρθρο 58, παραταθεί μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1987 ».

- 99 Κατά συνέπεια, πρέπει να θεωρηθεί ότι η αίτηση της προσφεύγουσας περιορίζεται στις κατηγορίες προϊόντων για τις οποίες είχε παραταθεί το σύστημα ποσοστώσεων. Έπεται ότι η απάντηση της Επιτροπής, με την οποία επιτράπηκε η αιτηθείσα χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων, αφορούσε μόνο τα προϊόντα που εξακολούθουσαν να καλύπτονται από το σύστημα ποσοστώσεων. Αυτή η ερμηνεία ενισχύεται εξάλλου με το σημείο 2 της εν λόγω απαντήσεως που έχει ως εξής: « οι ποσότητες που αποτελούν το αντικείμενο χρησιμοποίησης προκαταβολικά ποσοστώσεων πρέπει να αφαιρεθούν από τις ποσοστώσεις του πρώτου τριμήνου 1988 », εφόσον μία τέτοια αφαίρεση δεν μπορεί να έχει νόημα παρά για τα προϊόντα που εξακολουθούν να αποτελούν αντικείμενο συστήματος ποσοστώσεων.
- 100 Εξάλλου, η προσφεύγουσα, εξαρτήσασα τη χρησιμοποίηση από αυτήν προκαταβολικά ποσοστώσεων κατά το τέταρτο τρίμηνο του έτους 1987 από την παράταση του συστήματος ποσοστώσεων μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1987, αναγνώρισε εκείνη την εποχή ότι η λήξη του συστήματος ποσοστώσεων αντετίθετο στη χορήγηση αδειάς χρησιμοποίησης προκαταβολικά ποσοστώσεων.
- 101 Τέλος, η προσφεύγουσα, αναφέροντας στην προσφυγή της (σ. 3) ότι το σημείωμα της 2ας Αυγούστου 1988 « επανέλαβε την ερμηνεία κατά την οποία το άρθρο 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της αποφάσεως 194/88 προϋπέθετε τη διατήρηση του συστήματος ποσοστώσεων », έδειξε ότι είχε ήδη γνώση της εν λόγω ερμηνείας αυτής της διατάξεως πριν από τις 2 Αυγούστου 1988 και ότι δεν επρόκειτο, επομένως, περί νέας ερμηνείας.
- 102 Όπως προκύπτει από τις προηγούμενες σκέψεις, η Επιτροπή, αρνηθείσα να επιτρέψει στην προσφεύγουσα τη χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων που είχε ζητήσει, ούτε έλαβε απόφαση αντίθετη προς τις προηγούμενες αποφάσεις ούτε αιφνίδιασε την προσφεύγουσα και, επομένως, δεν παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Κατά συνέπεια, το τρίτο σκέλος αυτού του λόγου ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό.
- 103 Υπ' αυτές τις συνθήκες, το αίτημα της προσφεύγουσας περί επιδείξεως του σημειώματος του F, σχετικού με την ερμηνεία του άρθρου 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της αποφάσεως 194/88, είναι αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως

- 104 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει — επικουρικώς και για την περίπτωση που το Πρώτοδικείο κρίνει ότι για την εφαρμογή της κύρωσεως οι εσωτερικοί υπολογισμοί της Επιτροπής επαρκούν για τη συναγωγή των συνεπειών της αποφάσεως της 14ης Ιουνίου 1989 — ότι οι εν λόγω υπολογισμοί, των οποίων αγνοεί την ύπαρξη, ουδέποτε της γνωστοποιήθηκαν, παρά τα επανειλημμένα αιτήματά της, τις υποσχέσεις της Επιτροπής και τα επανειλημμένα αιτήματα συναντήσεως προς διευκρίνιση των συνεπειών — ως προς τις ποσοτώσεις — της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 14ης Ιουνίου 1989.
- 105 Επομένως, ουδέποτε παρεσχέθη στην προσφεύγουσα η ευκαιρία να γνωρίσει τους ενδεχόμενους υπολογισμούς που έγιναν κατόπιν της προαναφερθείσας αποφάσεως, βάσει των οποίων της επιβλήθηκε πρόστιμο με την προσβαλλομένη απόφαση. Αυτό αποτελεί πρόδηλη παράβαση του άρθρου 36, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, που επιβάλλει στην Επιτροπή « να παράσχει στον ενδιαφερόμενο την ευκαιρία να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του », πριν επιβάλει κύρωση.
- 106 Η Επιτροπή αναφέρει ότι δεν είχε καμία υποχρέωση να συζητήσει τους υπολογισμούς της με την προσφεύγουσα, εφόσον, αφενός, της είχε εξηγήσει για ποιο λόγο δεν ελάμβανε υπόψη τις χρησιμοποιηθείσες προκαταβολικά ποσοτώσεις και τις συνέπειες ενδεχομένης παραβάσεως του άρθρου 15 Β της αποφάσεως 3485/85 και, αφετέρου, είχε δεχθεί να της χορηγήσει όλες τις μεταγενέστερες ποσοτώσεις που είχε ζητήσει για άλλους λόγους. Το άρθρο 36, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, καθόσον επιβάλλει στην Επιτροπή να παράσχει στον ενδιαφερόμενο την ευκαιρία να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του πριν του επιβάλει χρηματική ποινή, δεν συνεπάγεται την υποχρέωση υποβολής στον ενδιαφερόμενο του αποτελέσματος των γενομένων υπολογισμών πριν από την έκδοση της αποφάσεως, εφόσον η Επιτροπή συγκέντρωσε όλες τις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας που ήταν ικανές να επηρεάσουν αυτό το αποτέλεσμα.
- 107 Η Επιτροπή προσθέτει ότι, όσον αφορά ειδικότερα την αιτιολογία της αποφάσεως, η ίδια η προσφεύγουσα προσκόμισε το έγγραφο της 10ης Αυγούστου 1989, με το οποίο ο γενικός διευθυντής Braun εξήγησε στη Finsider ότι η αιτούμενη αναθεώρηση « θα συνεπήγετο, για την επιχείρησή σας, πολύ σημαντικότερη μείωση των παραδόσεων στην κοινή αγορά ». Εξάλλου, η προσφεύγουσα γνώριζε πλήρως τα οικονομικά δεδομένα επί των οποίων στηρίζεται η εκτίμηση της εν λόγω υπερβάσεως, εφόσον αυτά

είχαν αποτελέσει το αντικείμενο εμπειριστατωμένης εξέτασεως και συζητήσεων σε βάθος με την ευκαιρία των υποθέσεων επί των οποίων εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουνίου 1989. Επιπλέον, όλο αυτό το ζήτημα επανεξετάστηκε κατά τη συνεδρίαση της 24ης Ιανουαρίου 1990, στην οποία συμμετέσχαν εκπρόσωποι της προσφεύγουσας και της Επιτροπής.

- 108 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή, με το έγγραφό της, της 23ης Φεβρουαρίου 1989, παρέσχε στην προσφεύγουσα την ευκαιρία να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της επί της προβαλλομένης υπερβάσεως. Πράγματι, η Επιτροπή εξέθεσε σ' αυτό το έγγραφο τους υπολογισμούς που την οδήγησαν στη διαπίστωση υπερβάσεως ποσοστώσεων από την προσφεύγουσα για το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988. Κατόπιν αυτού του εγγράφου, η προσφεύγουσα μπόρεσε να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της κατά τις συνεδριάσεις της 3ης Μαρτίου, 24ης Μαΐου 1989 και της 24ης Ιανουαρίου 1990 και με τις επιστολές της της 15ης Μαρτίου, 12ης Ιουνίου, 14ης Ιουλίου, 1ης Αυγούστου, 8ης Σεπτεμβρίου 1989 και 7ης Φεβρουαρίου 1990. Η Επιτροπή, περαιτέρω, έλαβε υπόψη στην προσβαλλομένη πράξη τις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 7 της αποφάσεως 194/88, πράγμα που της γνωστοποίησε με έγγραφο της 5ης Ιουνίου 1989. Αντιθέτως, αρνήθηκε, ορθώς, να λάβει υπόψη την αιτηθείσα χρησιμοποίηση προκαταβολικά ποσοστώσεων βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 3, στοιχείο ε, της εν λόγω αποφάσεως, πράγμα που προκύπτει από τα πρακτικά της συνεδριάσεως της 24ης Μαΐου 1989. Ομοίως, ορθώς αρνήθηκε να λάβει υπόψη, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, τα αποτελέσματα της ακυρωτικής αποφάσεως του Δικαστηρίου της 14ης Ιουνίου 1989, καθόσον δεν αφορούσαν το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988 και τις κατηγορίες των προϊόντων για τις οποίες πρόκειται (Ia και Ib). Επιπλέον, κατά τη συνεδρίαση, οι διάδικοι συμφώνησαν στο ότι η Επιτροπή έδειξε στην προσφεύγουσα, κατά την άτυπη συνεδρίαση της 24ης Ιανουαρίου 1990, τους υπολογισμούς της για τον καθορισμό των ποσοστώσεων που η προσφεύγουσα στερήθηκε λόγω της εφαρμογής του άρθρου 17 της αποφάσεως 194/88, το οποίο ακυρώθηκε αργότερα από το Δικαστήριο, ειδικότερα όσον αφορά τις εν λόγω κατηγορίες προϊόντων και το εν λόγω τρίμηνο (υπόμνημα αντικρούσεως, παράρτημα 6, πρώτος πίνακας).

- 109 Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν τίθεται ζήτημα παραβάσεως του άρθρου 36, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ακόμα και εάν θα ήταν προτιμότερο να κοινοποιηθούν τυπικά στην προσφεύγουσα οι τελευταίοι αυτοί υπολογισμοί, στον βαθμό που επρόκειτο να ληφθούν υπόψη κατά την εκτίμηση της διαπιστωθείσας υπερβάσεως ποσοστώσεων.

- 110 Προστίθεται, τέλος, ότι η προσφεύγουσα ουδόλως αμφισβήτησε την ακρίβεια των υπολογισμών της Επιτροπής για τον καθορισμό του ύψους της διαπιστωθείσας υπερβάσεως ποσοστώσεων και ότι, κατά τη συνεδρίαση, αναγνώρισε ειδικότερα την ακρίβεια των υπολογισμών της Επιτροπής για τον καθορισμό των ποσοστώσεων που η προσφεύγουσα στερήθηκε λόγω του άρθρου 17.
- 111 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί και ότι το αίτημα επιδείξεως των υπολογισμών βάσει των οποίων εφαρμόστηκε το προσβαλλόμενο πρόστιμο, ως μέσο αποδείξεως, είναι άνευ αντικειμένου.

Το επικουρικό αίτημα

- 112 Η προσφεύγουσα ζητεί, όλως επικουρικός, από το Πρωτοδικείο να προβεί σε δίκαιη μείωση του επιβληθέντος προστίμου, ώστε να ληφθούν υπόψη οι δυσκολίες εφαρμογής του συστήματος ποσοστώσεων κατά τη διάρκεια του τελευταίου τριμήνου κατά το οποίο παρέμενε σε ισχύ. Η διατήρηση του συστήματος θα συνεπαγόταν, πράγματι, για τη Finsider σημαντική μείωση σχετικότητας και, εξ αυτού του λόγου, σημαντική μείωση των ποσοστώσεων της παραδόσεως. Αυτή η κατάσταση έπρεπε να ληφθεί υπόψη κατά τον καθορισμό του προστίμου, του οποίου το ύψος σε σχέση με τις προβαλλόμενες υπερβάσεις φαίνεται εντελώς αδικαιολόγητο και υπερβολικό.
- 113 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι επιφύλαξε στη Finsider την ευνοϊκότερη δυνατή μεταχείριση λαμβάνοντας υπόψη τις εφαρμοστέες νομικές διατάξεις. Υπενθυμίζει ότι, εάν είχε λάβει υπόψη της όλες τις συνέπειες που συνεπάγεται για την προσφεύγουσα η ακύρωση του άρθρου 5 τόσο της αποφάσεως 3485/85 όσο και της αποφάσεως 194/88, οι χορηγηθείσες τελικά στη Finsider ποσοστώσεις για 10 τρίμηνα (από το πρώτο τρίμηνο του έτους 1986 έως το δεύτερο τρίμηνο του έτους 1988) θα έπρεπε να μειωθούν αισθητά, όπως αποδεικνύει ο δεύτερος πίνακας του παραρτήματος 6 του υπομνήματος αντικρούσεως. Η Επιτροπή καταλήγει ισχυριζόμενη ότι η προσφεύγουσα ήδη απέκτησε, στον τομέα των ποσοστώσεων, αισθητά οφέλη που καθιστούν άδικη την αιτηθείσα μείωση του προστίμου.

- 114 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, βάσει της πλήρους δικαιοδοσίας του, ότι δεν συντρέχει λόγος μείωσης του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου. Πράγματι, τονίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να αμφισβητήσει τους ισχυρισμούς της Επιτροπής ότι από την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 5 της αποφάσεως 194/88 άντλησε όφελος — που συνιστά κεκτημένο δικαίωμα — υπερβαίνον τη ζημία που υπέστη λόγω της ελλείψεως νομιμότητας του άρθρου 17 της αποφάσεως 194/88. Το εν λόγω όφελος που μπόρεσαν να αντλήσουν όλες οι επιχειρήσεις των οποίων η σχέση I: P ήταν ανώτερη από τον κοινοτικό μέσον όρο — ήδη αντιβαίνει προς την ακριβοδίκαιη κατανομή μεταξύ των επιχειρήσεων της επιβαρύνσεως από την κρίση. Δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να επιδεινώσει αυτή την κατάσταση με την άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του κατά την αιτουμένη από την προσφεύγουσα έννοια.
- 115 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι το επιβληθέν στην προσφεύγουσα πρόστιμο αντιστοιχεί σε 18,75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως. Αυτό το ποσό είναι κατά πολύ κατώτερο από το ποσό που καθορίζει το άρθρο 12 της αποφάσεως 194/88, το οποίο ορίζει: « στις επιχειρήσεις που υπερβαίνουν τις ποσοτώσεις παραγωγής τους ή το τμήμα των ποσοτώσεων αυτών που είναι δυνατό να διατεθεί στην κοινή αγορά, επιβάλλεται πρόστιμο που ανέρχεται, κατά κανόνα, σε 75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως ».
- 116 Έπεται ότι το αίτημα μείωσης του προστίμου δεν μπορεί να γίνει δεκτό.
- 117 Όπως προκύπτει από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 118 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της προσφεύγουσας στα έξοδα, πρέπει η τελευταία να καταδικαστεί στα έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Kirschner

García-Valdecasas

Lenaerts

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Ιουνίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

H. Kirschner